

fang, som svarer til forholdet mellem den forløbne tid siden installationens anskaffelse og den til den anvendte afskrivningssats normalt svarende afskrivningsperiode. Sparekassen kan dog vælge årligt at afskrive med procentdele af anskaffelsessummen (herunder forbedringsudgifter), hvis denne kan dokumenteres at være højere end den i 1. punktum nævnte værdi. I så fald kan de samlede afskrivninger højst udgøre anskaffelsessummen reduceret i et omfang, som svarer til forholdet mellem den forløbne tid siden installationens anskaffelse og den til den anvendte afskrivningssats normalt svarende afskrivningsperiode.«

10) I den under nr. 9 foreslåede § 35 D, stk. 1, 1. pkt., ændres ordene »lovbekendtgørelse nr. 435 af 18. juli 1973« til: »lovbekendtgørelse nr. 521 af 2. oktober 1975«.

11) I den under nr. 9 foreslåede § 35 E affattes stk. 2 således:

»Stk. 2. Sparekassen kan dog som grundlag for opgørelsen efter stk. 1 vælge at anvende værdipapirernes faktiske anskaffelsessum, såfremt denne kan dokumenteres.«

12) Den under nr. 9 foreslåede § 35 F udgår.

Til § 2.

Af mindretallet under nr. 3:

13) Stk. 2 udgår.

Af ministeren for skatter og afgifter, tiltrådt af et flertal (udvalget med undtagelse af Glistrup (FP) og Ove Jensen (FP)):

14) Stk. 3 affattes således:

»Stk. 3. Den i § 1, nr. 5, fastsatte procentsats for beregning af indkomstkatten for sparekasser har virkning fra 1. januar 1979. Med virkning fra 1. januar 1976 udgør indkomstkatten 15 pct., fra 1. januar 1977 20 pct. og fra 1. januar 1978 30 pct. af den skattepligtige indkomst.«

B e m æ r k n i n g e r.

Til nr. 1.

Under udvalgsarbejdet om lovforslaget er der fremkommet oplysninger om de certifikat-

udstedende investeringsforeningers forhold, som gør en dyberegående behandling velbegrunderet. Ændringsforslaget tager sigte på at udskille forslagens bestemmelser om investeringsforeninger i et særligt lovforslag.

Til nr. 2, 4, 5 og 6.

Det er efter det under udvalgsarbejdet oplyste fundet rimeligt, at andelskasserne fortsat undtages fra beskatning, uanset at en del af de eksisterende andelskassers virksomhed ligger på linie med den virksomhed, der faktisk udøves af en række mindre egnessparekasser. Der er herved lagt vægt på, at der er visse begrænsninger i andelskassernes muligheder for at udøve bank- og sparekassevirksomhed, så længe de er organiseret som andelskasser.

Til nr. 3 og 13.

Ændringsforslagene vedrører den af socialdemokratiet i juni 1975 gennemtrufede fond, der skal bidrage med skatteyderpenge (foreløbig 100 millioner kroner) til at forlænge døds-kampen for urentable foretagender, som det er politisk bekvemt for socialdemokratiet at holde i live noget længere end efter det tidspunkt, hvor man burde se sandheden i øjnene. Der er absolut ingen grund til at begunstige denne fond, som ganske givet i praksis vil komme til at skade meget mere, end den vil gavne, derved at fonden holder liv i et vilkårligt udsnit af virksomheder, der derved på unaturlig vis dels kan skade sundere virksomheder indenfor branchen, dels, når de til syvende og sidst går fallit, forvolder større tab hos kreditorerne, end tilfældet ville have været, hvis de havde fået lov til at dø en naturlig død. Der er såmænd ingen særlig grund til at forvente, at fonden nogen sinde vil indtjene et skattepligtigt overskud, medmindre den ad skattefidusvejen lægger andre indtægter ind til modregning af det underskud, den er dømt til at give. Det kan derfor ikke set ud fra nogensomhelst synsvinkel forsvares, at fonden skattestilles anderledes end de banker og sparekasser, den måske i et vist omfang kan komme til at konkurrere med, ligesom der er al mulig grund til, at den misskabning, som fonden er, bliver underkastet alt det overadministrationsdjævelskab, som man bliver udsat for, når man bliver skattepligtig.

Til nr. 7-9.

Disse ændringsforslag tager sigte på at imødekomme et ønske fra sparekasseforeningen